

chodniku
z zastygłym w niej podziwem,
zdziwieniem i smutkiem,
żrenicy skierowanej ku niebu,
w stronę tego, co zsyła śnieg i wojnę.

Ruiny

Najgorzej jest kiedy noc stopniowo narzuca chustę ciemności na miasto. Tryby życia jeszcze siłą rozpędu kręcą się w kierunku donikąd, czyli życiowym. Choć coraz ciszej się robi wokół, od czasu do czasu podnosi się pierś świata, słychać westchnienie, nagły spazm, i znów zalega cisza.

Ożyje czasem i nagle wybuchnie wygasłe ognisko, obudzi się zapomniany wśród gruzów

niewypał, osunie się wiszący ostatkiem sił balkon z piątego piętra, urwie się z uprząży zbrojenia sufit sypialni na ostatnim piętrze

i połączy z podłogą parteru, z fetą i z hukiem,
spowitym w aureolę czarnych pyłów.
Cisza, która potem zapada
oznacza już śmierć.

Poduszka

...no bo z kim rozmawiać,
wieść tajne rozmowy, komu
powierzać wszystkie dzienne
nasze sprawy te głębokie
i jeszcze głębsze i te proste:
niech już przestaną strzelać,
o których nie wie nikt na świecie

Wie tylko on. A jeśli nie wie, to
mu powiem. No więc mówię
i mówię codziennie
zanim zasnę
i wzywam imię jego

i wzywam nadaremnie.

Przednówek

Śnieg jeszcze się nie wycofał. Wróg
nacierza codziennie z nową siłą. Zgniata
ziemię żelaznymi gąsienicami,
stalowymi taranami, opancerzoną machiną.

Zmienia drogi w dzieże błota. Słychać
westchnienia ziemi, która nie rozumie
skąd ten tumult, napór. Zazwyczaj śnieg
topnieje tu łagodnie, bez przemocy,
w swoim czasie, w swoim tempie wchodzi
w glebę, nawilża, uzdatnia, daje rosnać
trawom, ziołom, otwiera dostęp do pól,
by zasiać, zapuścić ziemię mąką, chlebem,
przyszłym ziarnem.

Ale wróg nie czeka na
odpowiedni czas, naciera codziennie z nową

siłą. Zgniata ziemię żelaznymi gąsienicami,
stalowymi taranami, opancerzoną machiną.
Zmienia życie w dzieże krwi.

Krzysztof Kokot

Chronos

chmury niosą czas
na przełaj przez przestrzeń
wypełnioną wieczystą iluzją
na poduchy obłoków wskoczę
by lepiej widzieć drogę
którą pędzimy do punktu
na krańcu mrocznej krawędzi
rozwieżdżonego nieba
gdzie miesza się nieustannie
przyszłość i przeszłość

podkradnę drobinę czasu
włożę do sieci utkanej z trosk
wysypię potem w teraźniejszości
aby nakarmić zegary
bezlitosną chwilą
byśmy mogli się godnie starzeć
by rosły nam drzewa
intuicyjnie nasączone nadzieją
że przemijanie to tylko iluzja
naszej świadomości

Hospicjum

po chemii - przed chemią
materialnie - niematerialnie
ani tu - ani tam

stoję obok
medycyna przedłuża udrękę
stara się odwrócić los
ale wiara już umarła
zwiądła też nadzieja
pozostała miłość... do życia
które wyciąga do mnie
ciepłą rękę hospicjum...
na pożegnanie

Tu się urodziłem

Tu się urodziłem
o w tym domu
dokładnie to ciemne dziś okno
zawsze w nie patrzę
bo jest mi bliskie i ciepłe
to znów dalekie i zimne

Może kiedyś zapukam
powrotami starych ptaków
i powiem obliczom zdziwionym
ja się tu urodziłem... dawno
pod ścianą stała kołyska
z kuchni zapach przypalonego
ubóstwem dzieciństwa
a oni patrzą i nie widzą
moich odległych obrazów
muślinowych strzępów pamięci
starca z ulicy

Nie... nie wejść
będę włókł dalej swój
intymny cień tajemnicy
ku siwej jesiennej przyszłości
by dumnie pokazać wnukom
tu się urodziłem...

tam gdzie różowy cyklamen

Iłona Medajska

Głosy Auschwitz

Unosi się echo nad rzekami
To głosy Auschwitz
Spuszczone głowy
prosto z krematorium

ich Imiona widoczne są
w głębokim słońcu
nie mają nocy
ani poranka

powtarzają się codziennie
wryte w skałach
otulone ostatnim oddechem
bez pożegnania

niesłyszalne
pod wodą krążą
odbijają o fale
nie przebiją muru
naszej rzeczywistości

Przebacz mi Muzyko

*Helenie Dunicz-Niwińskiej,
skrzypaczce kobiecej orkiestry
obozowej Birkenau*

Jeszcze jedno pociągnięcie smyczka
a czas się zatrzyma
wszystko się zacznie od nowa
uśmiechnięte twarze
powroty do domu
rozmowy przy rodzinnym stole
lekcje w lwowskim konserwatorium

za drutem kolczastym
Muzyka
ratująca życie

...ucieczki z obozu
dymy z pobliskiego krematorium
zagubione marzenia
ostatnia podróż dzieci w nieznane
usłyszysz Muzyko
moje Auschwitz...

